

Ved at lovfæste denne Ordning, som paa visse Omraader har Lighed med den gældende Rigsdagsordning i Norge og i Island, opnaas formentlig de Fordele, som man har ment kunde opnaas ved Tokammerssystemet, nemlig en mere alsidig Behandling og Bedømmelse af Sagerne, medens det ene Vælgerkorps og Reglerne om Den Forenede Rigsdag sikrer de Fordele, som man har ment knytter sig til Etkammerssystemet.

Rigsdagens to Afdelinger foreslaas fremtidig betegnet »Folketing« og »Rigsting«.

Om *Valgretsaldere* oplystes det i Betænkningen, at der var stillet Forslag om at lade denne indtræde ved det 21de Aar (Myndighedsalderen), men at man kun havde kunnet samle Regeringspartiernes Repræsentanter herom. Venstres og Det konservative Folkepartis Repræsentanter havde ønsket at fastholde 25 Aar som Valgretsalder, dog saaledes, at de Konservative erklærede sig rede til at forhandle om en lavere Valgretsalder. Under Forhandlingerne var der da ogsaa opnaaet Enighed mellem Regeringspartierne og det konservative Parti om en Valgretsalder paa 23 Aar, som syntes at have vundet nordisk Anerkendelse. — Ligeledes havde Flertallet samlet sig om Bestemmelser angaaende *Folkeafstemning*.

I en Særudtalelse gjorde de *konservative* Medlemmer af Kommissionen nærmere Rede for deres Synspunkter:

Efter 1915-Grundloven var Rigsdagens to Ting i den Grad ligestillede Udtryk for den lige og almindelige Valgret, at enhver Rigsdagsbeslutning forudsatte begge Tings selvstændige Samtykke; viste en Mægling efter Forfatningens Regler sig uigennemførlig, var — uanset Sagens Vigtighed og Hast — Rigsdagen ude af Stand til at træffe Afgørelse. Paa denne Grundskade ved Forfatningen kunde der under en rolig Udvikling have været bødet gennem Indarbejdelsen af en Forfatningsskik i Tilslutning til Princippet om Folketingets — Folketingsvælgerne — overvejende Indflydelse. Men allerede i 1920 rejste Socialdemokratiet Krav om Åfskaffelsen af Landstinget og Overgang til det rene Etkammerssystem, og under de følgende Aars politiske Brydninger blev Landstinget for den almindelige Bevidsthed i stadig højere Grad enstydigt med *Landstingsflertallet*, og vel at mærke et Landstingsflertal, der var i politisk Modsætning til Folketingsflertallet. »Kontrasten mellem disse to Flertal tilintetgjorde i Virkeligheden alle Forsøg paa at konsolidere 1915-Forfatningens Landsting som dansk Overhus. Landstinget blev Brændpunktet i den politiske Magtkamp, og ingen Regering har i 1915-Forfatningens Levetid alvorligt søgt at hæve Tinget op over Slagtumlen.« Kravet om en dybtgaaende Ændring i Rigsdagens Sammensætning var under disse Omstændigheder blevet frem-